

[Justitsministeren.]

medlem vil have forstået, at jeg, uanset at jeg hverken vil eller kan drage hans motiver i tvivl, må være helt uenig med ham i det rigtige og hensigtsmæssige i den foreslåede fremgangsmåde og derfor må anbefale det høje tings medlemmer at stemme imod det foreliggende lovforslags overgang til anden behandling.

Forslagsstilleren (Axel Kristensen): Jeg takker den højtærede justitsminister for hans venlige udtalelser. Jeg erkender, at han selvfølgelig om juridiske spørgsmål ved meget mere end jeg — jeg har altid respekteret hans dygtighed som jurist. Men jeg synes, at den højtærede justitsminister overser, at der hersker en betydelig uro om dette spørgsmål.

Når den højtærede justitsminister spørger mig, hvad jeg vil opnå, om jeg kunne tænke mig, at overlæge Bisgaard skulle genantages, henviser jeg til, at der udtrykkelig i min fremsættelsestale står, at det har jeg ikke sigtet imod; det ville jo næsten forudsætte, at alle de andre læger skulle afskediges. Jeg siger udtrykkelig i min fremsættelsestale, at afskedigelsen er juridisk berettiget, og formaliteterne er overholdt; men der er ikke ro om dette spørgsmål.

Det er sagt, at der har været risiko for patienterne ved den behandlingsform, der er anvendt, og dr. Bisgaard er afskåret fra at få en anden stilling ved den måde, sagen er behandlet på; og efter de oplysninger, der er givet af sygehusbestyrelsen. Det er den danske stat, der faktisk ejer denne afdeling; den er neurokirurgisk afdeling for hele Sydjylland, Sønderjylland og hele Fyn, altså for langt flere end dem, der bestyrer den. I disse områder er man ængstelig ved disse forhold. Af hensyn til sygehusbestyrelsen, af hensyn til de læger, der er ansat dér, af hensyn til de mennesker, der lever i disse områder, fandt jeg det rigtigt, at der fandt en undersøgelse sted, og det var naturligt for mig, da denne afdeling ejes af den danske stat, altså for så vidt af folketingset, at det var herfra, initiativet til en undersøgelse kom.

Den højtærede justitsminister mener, at overlæge Bisgaard kan klare sig med at gå til domstolene; men der er dog den be-

tydelige vanskelighed, at en almindelig domstol ikke er en undersøgelsesret; det er en dømmende myndighed, hvor bevisbyrden ville falde på dr. Bisgaard. Man har nægtet hans sagførere at få dokumenterne, så de kunne overveje, om der var en farbar vej. Der er her tale om en lang række uopklarede ting, som der ikke uden undersøgelse vil kunne skaffes oplysninger om. Derfor har jeg fundet, at den metode, jeg foreslog, var rimelig.

Sygehusbestyrelsen har udsendt en redegørelse den 21. december 1962. I denne nævnes kun 2 episoder; og der nævnes kun anklagerne, men intet om forsvaret. Det er ingen rimelig måde at offentliggøre sådanne sager på. Endvidere er det således, at i maj måned 1961 — efter de episoder, som nævnes i erklæringen, har fundet sted — udtaler lægerådet på hospitalet, at det mener, der kan finde et samarbejde sted, og dr. Bisgaard fortsætter. Det vil sige, at alle episoder indtil maj 1961 er lagt bort.

Derefter står der i den offentlige erklæring kun det rent lakoniske, at i januar 1962 skete der en hændelse igen, og det er denne hændelse, der gør, at overlæge Bisgaard bliver afskediget; men der gives ingen som helst oplysning fra sygehusbestyrelsen om, hvad det var for en hændelse.

Derfor er den erklæring fra dr. Vinter-Jensen, som jeg har ladet omdele, så væsentlig, for han redegør for, hvad det var der skete. Han var på det tidspunkt l. reservelæge på hospitalets narkoseafdeling, altså den afdeling, som man hævder overlæge Bisgaard ikke kunne samarbejde med. Så længe denne redegørelse ikke er afkræftet ved en undersøgelse, så længe må den stå ved magt. Dr. Vinter-Jensen har ingen som helst personlig interesse i denne sag, og det, han siger om sagens behandling, passer med dr. Bisgaards erklæring. Erklæringen kan i hvert fald ikke afkræftes med hensyn til, at den græske læge, dr. Papa, havde pligt til at være på sygehusets grund, men havde forladt hospitalet. Den kan heller ikke afkræfte, at hun en måned før selv havde forlangt, at hun skulle have bunden vagt, at der skulle betales for det, og at dette var bragt i orden; hun skulle altså være på hospitalet, men havde forladt det. De øvrige, der kommer fra narkoseafdelingen, har aldrig været på narkoseafdelingen før og har ingen